

F. t. l. om planlægning

turbeskyttelse, § 88 i forslag til lov om miljøbeskyttelse og § 30 i forslag til lov om vandløb.

Til § 54

Bestemmelsen giver miljøministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om brugerbetaling i forbindelse med lovens administration, herunder til dækning af myndighedernes omkostninger til tilsyn, behandling af sager om tilladelser eller dispensationer samt behandling af klagesager.

Miljøministeriet vil i øvrigt tage initiativ til drøftelser med de berørte parter om mulighederne for og udformningen af sådanne brugerbetalingsordninger.

Specielt vedrørende gebyrer for klagesagsbehandling kan nævnes, at der bl.a. i den i forbindelse med lovforslagets udarbejdelse nedsatte kontaktgruppe, har været en bred enighed om, at sager af mindre betydning for natur- og miljøbeskyttelsen ikke skal kunne påklages, men afgøres endeligt af 1. instansmyndigheden.

Der er derfor i lovforslagene anført en række konkrete sagsområder, som afgøres endeligt af 1. instansmyndigheden.

Det har imidlertid på visse områder været vanskeligt af afgrænse de sagstyper, der er af mindre betydning for natur- og miljøbeskyttelsen. På denne baggrund har det været overvejet at indsætte en generel bestemmelse om, at sager af mindre betydning for natur- og miljøbeskyttelsen ville kunne afvises af klagemyndigheden.

Det har imidlertid vist sig, at en sådan bestemmelse vil være administrativ vanskelig og tillige ressourcetrækvende. En sådan bestemmelse er derfor ikke medtaget i lovforslagene.

Miljøministeriet vil også for så vidt angår gebyr for klagesagsbehandling sammen med de berørte parter vurdere, om og i hvilket omfang der kan indføres klagegebyrer m.v. med henblik på at afskære de mindre betydende klagesager i overensstemmelse med den brede enighed herom. Ministeriet vil i denne forbindelse lægge til grund, at klageordningen må hvile på det princip, at klagegebyret skal tilbagebetales, når klagen imødekommes. I dette arbejde vil erfaringerne fra klagegebyrordningen i den nugældende vandløbslov, som tilsyneladende har medført en væsentlig begrænsning af klagesagsantallet, kunne indgå.

Til § 55

Bestemmelsen svarer til kommuneplanlovens § 47, stk. 8, by- og landzonelovens § 10 og sommerhuslovens § 10c. I relation til zoneloven og sommerhusloven er det dog nyt, at ejeren skal betale afgiften for tinglysning af tilladelser og dispensationer, mens det

te altid har været gældende for dispensationer efter kommuneplanloven. Det findes rimeligt, at dette princip om brugerbetaling udvides til alle tilladelser og dispensationer efter loven, fordi tilladelser og dispensationer er udtryk for en individuel sagsbehandling i borgernes interesse. Inddrivelse af afgiftsbeløbet kan ske ved udpantning. Derimod er det fortsat kommunalbestyrelserne, der skal betale tinglysningsafgiften for lokalplaner, fordi lokalplanreguleringen hviler på generelle samfundsmæssige hensyn.

Til § 56

I stk. 1 indføres en generel forældelsesregel for ikke-udnyttede tilladelser eller dispensationer, svarende til bestemmelsen i by- og landzonelovens § 9, stk. 10. Bestemmelsen indskrænker ikke adgangen til at meddele midlertidige tilladelser eller dispensationer.

Stk. 2 svarer til sommerhuslovens § 7b, stk. 1, og lovfæster generelt den hidtidige administrative praksis, hvorefter længerevarende ophold i en hidtil lovligt eksisterende anvendelse af en ejendom indebærer, at mellemkommende lovgivning eller planlægning skal respekteres. Hvis retten til at udnytte en ejendom hviler på en egentlig tilladelse eller dispensation fra lovgivning eller planlægning, bortfalder tilladelsen eller dispensationen dog ikke på grund af ophold i udnyttelsen, medmindre dette er fastsat som et vilkår i det konkrete tilfælde eller fremgår af loven, sammenhold § 40, stk. 2 og § 41, stk. 3.

Til § 57

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til kommuneplanlovens § 53 og by- og landzonelovens § 22, stk. 5.

Kapitel 14

Klage og søgsmål

Som omtalt i de almindelige bemærkninger oprettholder lovforslaget den hidtidige klageadgang efter planlovgivningen med to undtagelser.

For det første foreslås det, at kommunalbestyrelsernes afgørelser om dispensation fra forbudet mod helårsbeboelse i sommerhusområder skal være endelige. Dette berører ikke de særlige regler om umiddelbar ret for visse pensionister til at bo hele året i deres sommerbolig, idet der her slet ikke kræves en dispensation.

For det andet foreslås det at afskære klage fra naboer og omboende i forbindelse med tilladelser efter landzonebestemmelserne. Baggrunden herfor er, at landzonereglerne ikke har til formål at beskytte na-